

[Udenrigsministeren.]

Interesser sikret. Vi stillede vort Forslag, og paa Grundlag af det henvistes Sagen til Prøvelse af de økonomiske Udvalg, som sysler med saadanne Spørgsmaal indenfor Folkeforbundets Organisation. Forhandlingerne førtes Vinteren igennem, danske Repræsentanter deltog deri, og jeg kan sige, at vore Bestræbelser gik ud ikke paa at samle et Flertal om en skarp Udtalelse, der vendte sig, om jeg saa maa sige, udfordrende mod den tyske Opfattelse. Der er vel overvejende, maaske endda meget stor Sandsynlighed for, at et saadant Flertal kunde have været samlet, det viste sig under Udvalgets første Forhandling, men vi for vort Vedkommende bestræbte os for at undgaa dette og opnaa en Udtalelse fra de paagældende Udvalgs Side, som stemmede med vor Hovedopfattelse, men var præget af saa stor Hensynsfuldhed og Hensyntagen, at det var muligt for Tyskland at gaa med. Det var jo det, det kom an paa for os, vi kunde ikke have nogen virkelig Nytte af at faa en Udtalelse, der til syvende og sidst ikke blev accepteret af Tyskland, det vigtigste for os var at faa en Overenskomst, i hvilken ogsaa Tyskland var Deltager. Dette naaedes; det paagældende Udvalg afgav en Betænkning, hvorom alle samlede. Man erklærede i denne Betænkning, at Toldkontingenter burde undgaaes paa Grund af de Vanskeligheder, der viste sig ved deres Anvendelse overfor Mestbegunstigelsessystemet. Man tilføjede, at hvis de i visse Tilfælde blev nødvendige for at overvinde midlertidige Vanskeligheder, burde de fastsættes saaledes, at de ikke forurettede noget Land, der nød Mestbegunstigelsesret, og dette burde sikres derved, at Forhandlingen begynder med det Land, der regelmæssigt har den største Udførsel til det paagældende Omraade eller føres med alle interesserede Regeringer. Det er i den nøjeste Overensstemmelse med det, som jeg udtalte Ønsket om, den Gang vi indbragte vort Forslag under Folkeforbundsforhandlingerne i Fjor, og i denne Skikkelse blev Beslutningen godkendt, først af Europa-Kommissionen, og derpaa fik den Tilslutning ved det nu afholdte Delegeretmøde i September og er siden blevet tilstillet de forskellige Regeringer rundt om i Landene til Udtalelse.

Man kan spørge, om det nu er nogen Nytte til, at der opnaas en saadan international Forstaaelse om de Principper, hvorefter man bør handle, naar der dog i mange Tilfælde fremkommer større eller mindre Afvigelser derfra i det praktiske Liv.

(Drachmann: Hør!) Ja, et æret Medlem raaber: Hør, og jeg har ikke noget imod at understrege Spørgsmaalet, men jeg vil svare, at det har i hvert Fald fremtidsmæssig Betydning, at der grundlægges en fælles Opfattelse, paa hvilken man kan bygge, naar man i nogen Grad kommer ud af den Forvirrings- og Opløsningstilstand, hvori Verdens økonomiske Liv i Øjeblikket befinder sig. Og dertil vil jeg føje, at vi efter min Mening har al mulig Grund til at antage, at netop disse Forhandlinger om Kontingenterne har faaet vidtrækkende Betydning med Hensyn til Vilkaarene for vor Smørdørsel i Løbet af det sidste Aar. Ved vore Forhandlinger sidste Vinter blev jeg hyppigt spurgt, om der var Udsigt til, at det Kontingenteringssystem, der var anvendt for Kreaturerne, vilde blive sat i Virksomhed overfor Smørret, hvoraf Følgerne for Danmark vilde blive ganske anderledes uheldige. Jeg maatte den Gang svare, at jeg havde Haab om, men ikke med Sikkerhed kunde sige, at det skulde lykkes at undgaa det. I den Tid, der er gaaet siden, har man undgaaet det, det er ikke sket, vi staar i den Henseende, som vi stod paa det Tidspunkt, da disse Bekymringer var fremme, maaske med noget større Haab om, at de ogsaa i Fremtiden skal vise sig ubegrundede. Naar det har været muligt for de Kræfter i Tyskland, der har modsat sig en Overgang til dette System for Smørrets Vedkommende, at modstaa de Kræfter, der har arbejdet for det, maa jeg regne med og tør vel sige, jeg har Grund til at mene, at et væsentligt Punkt i deres Betragtninger og i Styrken af de Anskuelser, de har gjort gældende, netop har været den fælles internationale Forhandling, som foregik paa dette Omraade. Naar vi i øvrigt tænker paa Forholdene i Tyskland, kan jeg tilføje, at der jo Gang efter Gang i den tyske Rigsdag og Regering har været Forhandlinger, der antoges at pege frem mod Toldforanstaltninger eller Kontingentforanstaltninger af en saadan Beskaffenhed, at de praktisk talt vilde lukke helt af for os — i den sidste Tid ogsaa Valutaforanstaltninger. Meget Bekymring har mange Gange været fremme i Danmark; hver Gang er det lykkedes at afværge saadanne Foranstaltninger.

Man kan ogsaa spørge: Hvem er det, der afværger det? Er det de indbyrdes stridende Kræfter i Tyskland, saaledes som Kræfter der staar overfor hinanden ud fra forskellige Folkeslags Interesser ganske paa samme Maade som i andre Lande, eller er det andre Landes Paavirkning? Jeg for min Del antager, at det noget er begge